

4 '87
október

ÖS 15 / DM 2
sKř 8,50 / fFr 8,50
sFr 2,50 / US\$ 2,50

duma | дума

Fontos esemény a MOTOLLA másfél éves történetében: az Ifjúsági Fórum Kastlban. Első alkalom volt, hogy nyílt fórumon vitatkoztak a lapról. Eddig inkább személyes találkozásokon hangzott el kritika, pozitív vagy negatív. Itt először volt alkalmunk a saját álláspontunkat bemutatni és mások véleményét meghallgatni.

Az általános információhiányt mindenki emlegette a találkozón. Nyilvánvaló tehát, hogy fennáll az igény egy kifejezetten fiatalokhoz szóló lap iránt. Nem tudja a MOTOLLA betölteni ezt a szerepet mint tájékoztató hírforrás? A válasz majdnem egyhangú volt: nem, mert nem jelenik meg elég gyakran. Közvetlen reakciónk erre: a MOTOLLA INFO SZOLGÁLAT (lásd utolsó oldal).

Kimondottan felhívtuk a figyelmet arra, hogy nyílt lapot szeretnénk, amelyben bárki megírhatja véleményét, beküldhet cikkeket és kritikákat. Nem vagyunk hajlandók cenzurálni, ameddig nem támadások és rágalmaszokról van szó, egyértelműen téves adatokról. Csak kritikából fogunk tanulni. A bíráló olvasói levelek érdekesebbé tennék a lapot.

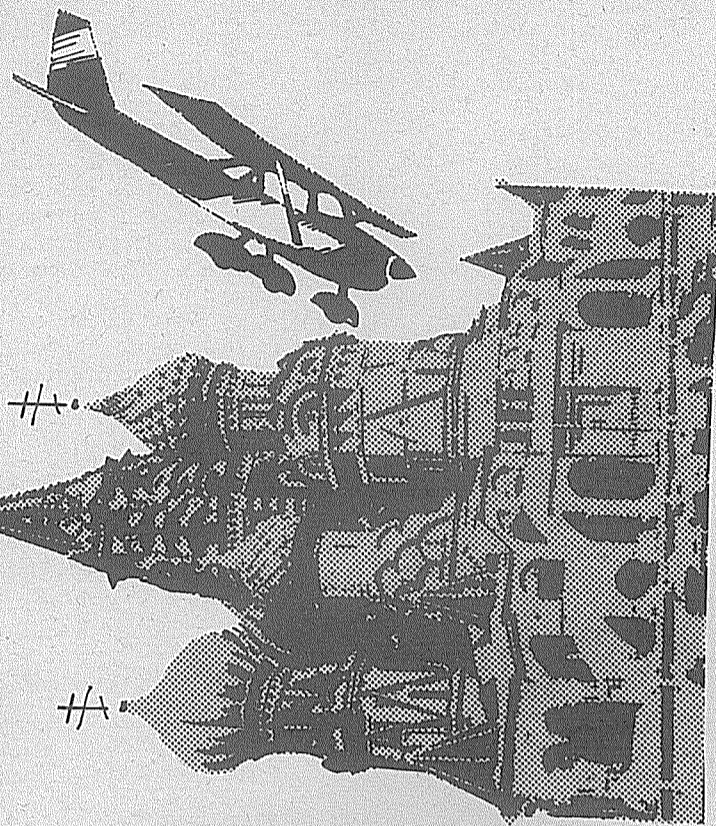
Steinbach Tamás

Ismételten észrevettem, hogy fiatalok és idősebbek egyaránt felháborodnak, hogy ne politizáljunk, túl politikus a lap tartalma. A MOTOLLA nem politikai lap, de van saját véleményünk, vagy vannak olyan cikkek, amelyek kifejezik valakinek a véleményét egy bizonyos problémáról. Ebben az esetben nem akarunk elzárkózni a politikától.

Ne féljünk a politikától, hiszen az egész életünk tele van politikai témákkal. Vasárnap hallgattam Püskínél előadást a népi írókról. Az előadást követő vitán szóba került valami, amitől felháborodott egy 35 év körüli ember, hogy ez már túl politikus téma, erről ne beszéljünk. Hát akkor miért élünk demokráciában? Hogy ne mondjuk meg véleményünket, mert az már politizálás?

Ideje lenne megtanulnunk azt, hogy elfogadjunk olyan véleményt is, amely nem egyezik a sajátunkkal. Amennyiben nem egyezünk, vagy találunk benne tárgyi hibákat, akkor ezeket mondjuk meg nyíltan, de tárgyilagosan és indokolt ellenvéleménnyel - ne támadások formájában. Így el lehetne kerülni sértődéseket és félreértéseket.

Krizsán Árpád

RUSTikus napok a Kremlben

Ami nem sikerült annak idején a Wehrmachtnak,, azt végrehajtotta most Matthias RUST, a tizenkilenc éves hamburgi sportpilóta, Boris Becker és Steffi Graf után egy újabb német nemzetközi hős és nemzetközi sztár.

Magazinok és bulvárlapok kitalálni sem tudtak volna pikánsabb politikai szenzációt, de a szolid polgári sajtó számára is nem mindennapi glosszacsomagot jelentett a lélegzetelállító landolás a Vörös Birodalom legszentebb helyén.

Ragyogó hőstett, ostoba kaland, gyerekes csíny? - találgatott a sajtó, s bár a kommentárok többsége alig tudta palástolni kárörömét, ujjongását, csodálatát, azonnali elindult az újdonsült hérosz gatyára vetkőztetése is: szerelmi csalódsát, IRUSTrációt, feltűnési viselkedését éppúgy felrópítottak le-

hetséges indítékaként, mint a megdicsőítő bekezdés-demonstrációt, nyugat-keleti kommunikációs missziót.

A maguk részéről a szovjetek, mielőtt felocsúdtak első, tökéletes döbbenetükből, a pubertás becsúszó magányos sarkaltja helyett inkább fenyegetést, méghozzá háboRUST, vélték felfedezni a példaszzerűen végrehajtott manőver árnyékában. Noha a példátlan behatolás nyilvánvalóan arcpirító fricska volt a szuperhatalom gigászi légvédelmi apparátusának, a Kreml szóvivői igyekeztek jó ké-

pet vágni a pofonhoz, s nem játszották ki külpolitikai kártyaként sem a presztízsromboló partizánakciót. Más kérdés, hogy a kolosszus háza táján a boldogult Generalisszimust idéző csillag- (de mindenesetre nem fő-) hullásra adott alkalmat a kínos epizód. Suhogott a gorbács, s az ambíciózus főtitkár végrehajthatta legmerészebb marsall-terveit, szétűtve a politikájáért nem különösebben rajongó, múmiaarcú héjai között. Titokban talán még a marxista-leninista gondviselés küldöttének tarthatta az ógörög kollégájával ellentétben szerencsésen földet érő német IkaRUST, akit egyébként a tenger helyett a KGB vizsgálói börtöne nyelt el, nem kevésbé tökéletesen.

Míg az oroszok szervezett katonai provokációra gyanakodtak, nyugati megfigyelők a Cessna repülőgépgyártóinak eredeti reklámfogását sem zárták ki. Így vagy úgy, a moszkvai "bemutató" új impulzust adhat a sportrepülés ama válfajának, amelyet leginkább akadályrepülésnek keresztelhetnének el: a glasznosztj ügyét legalábbis a szabad rockzenehallgatás terén amúgyis lelkesen felkaroló keletberlini fiatalok egyike máris átruccant csehyszlovák gyártmányú gépével a másik Berlin valamelyik katonai repülőterére. S ha a hasonló szállongásból járvány kerekedik, a viRUST aligha kereshetjük máshol, mint a Vörös téren, amelyet egyébként a moszkvai humor a főváros két legnagyobb légitikijője után Seremetyevó 3-nak titulál legújabban.

Jogi vonatkozásban persze elmarasztható s egyéb szempontokból is vitatható RUST tette. Bizonyos azonban, hogy sokrétű tanulsággal szolgál elszűrődő, konformizáló korunkban. Felvillanyoz. Bizonyíték rá, hogy a mindenható (vagy csak annak tűnő) technika korában is az ember hivatott a döntő szót kimondani; hogy a legmerevebb elzárkózáson is üthető rés; s hogy az egyénnek, ha megvan hozzá a kellő bátorsága, kitartása, leleményessége, lehet beleszóla a mindenkori eseményekbe, ha úgy tetszik, magába a történelembe, mely mindinkább elszemélytelenedni, elszíntelenedni látszik. Az ebben az értelemben vett hősiesség, a nem csupán a földi nehézkedéssel dacoló felülemelkedés kora eszerint mindinkább deherozálód korunkban sem járt még le.

Tábori Zoltán

sereglett magyarok könnyező szemei előtt közösen megkoszorúzzák Bartók és Lehár aranyozott lovas mellszobrát, majd élénklik a Le hullott a rezgő nyárfát, egy bécsi vendéglői cigányzenekar szívet tépő kíséretben. A szovjet követ a pápa nyakába borul, a török pedig egy orosz diplomata feleségének a keblén zokog. Reagan fickósan felpattan, a coltját követeli meg egy fehér lovat, azonnal be akar vonulni.

Stephan Szabó 16 éves burgenlandi srác, aki a nagy ricsajtól alig hallja a Hit-Parádét, így szól Pista nevű apjához: "Die spinnen alle, gell?"

Németh Magda, Salzburg

Szabad-e nevetni az Alpesekek alatt?

Egy júniusi esős hétvégén magyar találkozó volt Felsőőrön. Én Salzburgból jöttem és kíváncsian, mert már régóta nem voltam együtt ilyen sok magyarral. Magyar intézetet és művésztelepet terveznek Burgenlandban, mely nem csupán a helyi, kisebbségi valamint az ausztriai emigráns magyarok, hanem az egész nyugati magyarság szellemi központja lehetne.

A gondolat nagyszerű - mint oly sok magyar gondolat. Nosza neki - burgenlandi magyar illetékesek és ausztriai emigráns magyarok, lássunk munkához. Már mint a férfiak. A "magyar ügy" ugyanis szemmel láthatóan kan-ügy, mert a rendezők, meghívott előadók és vitavezetők között nincs egyetlen nő sem! A magyar nők itt csak oldalborda formájában fordulnak elő. Fő tevékenységük a poharak osztogatása, kávé, ásványvíz kínálása, valamint a férfiak szexuális szavainak gyorsírásos rögzítése. Többnyire illedelmesen ülnek szónokló uruk mellett, ha megszólalnak, akkor lehetőleg röviden, hogy ne rabolják a teremtés koronáinak drága idejét. Hiába, ez a természet rendje: az asszonyállat ne avatkozzék bele az emberek dolgába!

A magyar teremtés összegyűlt koronái annál hosszabban beszélnek, egymás szavába vágják, hadonászva torkolják le egymást. Legtöbbjüket - tisztelet a tisztas kivételnek - harminc-negyven éves

nyugati tartózkodás után sem fertőzte meg a demokrácia elmélete és gyakorlata. Megtudom tőlük többek között, hogy hogyan kell élni, jó magyarnak lenni, levegőt venni. Megtanítanak, hogy a hit az élet sója, aki jó magyar, az szorgos és aszkéta, a népi tánc csak egyházi áldással ropható és aki korán kel, az aranyat lel. Kicsúszik a számon Petőfi, Ady, Bartók, József Attila neve. Rámripakodnak. Nem arról kell itt beszélni, mi is az a "közös magyar ügy" - hiszen azt a hülye is tudja -, hanem a tettek mezejére kell lépni. Ezt hamarosan meg is teszik, egy félóra múlva az egész terem zeng az ordítástól, veszekedéstől. Egy felbőszült kakas kirohan, néhány perc múlva utána a másik. Kívülről tompa puffanás hallatszik. Képzetelem lázasan dolgozik: egymást verik-e vagy az előtér berendezését?

A magyar nőkhöz hasonlóan kisebbségbe szorult ausztriai (nyugati) magyar fiatalok egyikét egy elaggott ex-cserkész harsógó han-

gon, felemelt mutatóujjal kioktatja - a fiú se köpni, se nyelni nem tud és minden kedve elmegy attól, hogy még egyszer kinyissa a száját. Nekem is.

A szünetben és az étkezések alatt jön azután "közös magyar ügyünk" legfőbb - és immár hagyományos - napirendi pontja: jobb és bal fülembe súgják, morogják, sírják, hogy ezekkel itt nem. Nem. Soha. Ezek viszont odasúgják, hogy ők azokkal nem. Semmit. Soha. Találós kérdés: Kit ki küldött, honnan és hová? Ügynök-e az álnok, és álnok-e az ügynök?

Én közben igyekszem megszívlelni a férfiaktól kapott lecke-tétet és "közös magyar ügyünkre" gondolkodom. Vannak apró nézeteltérések, de szeressük egymást gyerekek. És lépünk a tettek mezejére. Május szemem előtt lebeg egy nagy kultúrpalota, Burgenland kellős közepén. Turullábon forgó, és sarlókalapács van a homlokzatán. Benne nagy alkotóház, ahol Ady Endre és Szabolcska Mihály összeülve költenek. Fiatalok ropják a széki táncokat, felsír egy csángó népdal, erre betoppan a csárdás királynő. Nagyszámú közönség verődik össze a meghirdetett történelmi előadásra, melyből megtudják, hogy Dózsa büdös paraszt volt. Másnap egy ellen-előadó ki-

fejt, hogy a jó édesanyját Werbőczinek. Erre a Magyar Kutyabőrök Bridesegylete tiltakozó memorandumot nyújt be és javasolja, hogy húzzák karóba az előadót, aki köztudottan kommunista ügynök és tegnap is Gorbacsóval szopogatta a gin-fizst. Punk-együttes érkezik Pestről, erre lelkük fenekéig feldúlt ósz atyafiak fehér lovon tüntetnek a hajdan erős magyar romlásnak indulása ellen. Csatlakozik hozzájuk inkognitóban néhány gyomorfekeles agg sztálinista, kiket mélyen elkeserít a magyar ifjúság dekadens állapotja. Közösen eldöntik, hogy elkelve már újra egy erős kéz a népnek.

Egy szép augusztus végi napon ökménikus összejövetelt rendeznek a kultúrpalota előtti téren - Szent István, az alkotmány és a mohácsi vész emlékére. Élelmes vendéglősök piros-fehér-zöldpántlikás hordókban Gösser-sört, valamint hamburgert és hot-dogot árulnak a tömegnek. Magyar zarándokok érkeznek hosszú sorokban, az "István, a király" című rockopera ismertebb passzusait zengve, a menet élén Szörényi Levente hozza aranyos dobozkában Koppány kibőköt bal szemét. Rövidesen betoppan a pápa, a szovjet delegáció, Reagan tolószékben és a török követ. A négy égtájról össze-

Kék Duna Keringő - a szédülésig... avagy: hogyan NEM lehet környezetvédő egyesületet létesíteni Magyarországon

A kettévágott Európa nyugati felén élők számára: megint egy abszurd történet forgatókönyve. A "másik Európában" pedig: az anyaországiak számára jólismert sztori, "megpróbálhattunk valamit, de nem ment", a szomszédországbeli kisebbségek számára, talán: "Uramisten, ott legalább meg lehet próbálni!"

Egyszerű történet. Környezettudatos emberek, mégcsak nem is forrófejű, "zöld" fiatalok, hanem inkább megállapodott komolyak, többszázán összegyűltek, azzal a legeslegtörvényesebb szándékkal, hogy szeretnék hozzájárulni a környezetvédelem gondjainak enyhítéséhez. Röviden:

1987 február: Kezdeményező levél - 13 ember aláírásával, a törvényisztező állampolgári fejelem teljes betartásával - az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatal (OKTH) elnökének, Dr. Ábrám Kálmán államtitkárnak. Az aláírók szeretnék egy általános környezetvédelmi egyesületet létrehozni, a szervezés hivatalos megkezdése előtt szívesen találkoznának az OKTH, mint jövődó

állami felügyeleti szerv, képviselőivel, kölcsönös tájékozódás céljából.

1987 március: A találkozás megtörtént, de az államtitkár Úrnak számos kitérő érve van, egyebek között az, hogy az OKTH egyedül nem, csak más "ágazati főhatóságokkal" együtt illetékes a környezetvédelmi tevékenység ellátására. (És miért nem illetékes eléggé, ha egyszer környezetvédelmi hivatal a neve? És különben is: a magánember, aki magántüdejébe beszívja a szennyezett közlevegőt, az miért nem lenne illetékes?)

1987 április: A kezdeményező hivatatosan is bejelentik egyesület-alapítási szándékukat. Cél: fórumot adni a szakembereknek a természet- és környezetvédelem

interdiszciplináris megközelítéséhez, szervezeti keretet biztosítani a társadalom környezetvédelmi tevékenységéhez, információkat gyűjteni a környezet állapotáról.

(Milyenek találd, kedves olvasó, ezeket a célokat? Valamely állam biztonságát veszélyeztetőnek?)

1987 május: Két szervező ülés, a Belvárosi Művelődési Házban és a Rajk László kollégiumban, többszáz, a környezetvédelem problémáit iránt érdeklődő jelenlétében. Világos, hogy vannak, akik komolyan veszik a témát, és örülnének, ha tehetnének valamit a helyzet javítására. (Egy állam, ha van egy kis józan esze, éppenséggel hagyatkozni kíván az öntevékeny állampolgári segítségre.) De megérkezik az OKTH válaszevele: nem tudják, hogy a szerveződő egyesület megfelel-e majd a nyilvántartásba vétel feltételeinek, ezért kéri, hogy szervezési tevékenységet egyelőre ne folytassanak. Két hét múlva újabb levél: ugyanattól az OKTH-tól, amelynek a feladata a környezet védelme lenne: már nem kérdés, hanem állítást formájában közlik, hogy az egyesület "nem felel meg a nyilvántartásba vétel feltételeinek"

(?!), ezért alakuló közgyűlése nem tartható meg.

1987 június: A magzatkorában megfúlasztásra ítélt környezetvédő egyesület fellebbezést nyújt be. De a június 5-re, éppen a környezetvédelmi világnapján, kitűzött alakuló ülését nem tarthatja meg.

1987 július: Dr. Perczel György aláírásával megérkezik a fellebbezés elutasítása, azzal az igen bájtalan mondattal, miszerint "határozatom ellen fellebbezésnek helye nincs". Az indoklás, bő lére eresztett bürokratikus nyelven, csak azt az egy fixa ideát ismétli: a tervezett egyesület nem felel meg a nyilvántartásba vétel feltételeinek.

1987 augusztus: A törvényes keretek között működni kívánó állampolgári mozgalom egyesülési jogát semmibe vették, ezért panasszal fordult a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsához.

A válaszról lapzártáig nem érkezett hír...

Kedves Olvasó! Ha nyugat-európai vagy, ejts egy könnyet. Ha kelet-európai vagy, ejts még egyet... Vajon a könnyek környezet-szennyezők?

J.J.

Jegyzetek az adóról

Budapesten az alábbi vicc járja. Kérdés: hogyan fest a gorbacsovi politika magyar változata? Válasz: a két kulcsfogalom a grósznoszi és a berectorka. Aki nem tudná, Grósz Károly az új magyar miniszterelnök, Berecz János pedig az új főideológus, aki olyan elődökkel büszkélkedhet, mint Révai és Aczél György. A döntést valószínűleg olyan alapon hozták, hogy a kellemetlen helyzeteket oldják meg a kellemetlen emberek.

Mert a helyzet fölöttébb kellemetlen, és a két új szírpolitikus valóban nem sok hívet tudhat magának, legalábbis az áldott nép soraiban. Legfeljebb annyit, amennyit Végh Antal vagy Verebes József, a frissen lemondott szövetségi kapitány.

Grósz Károly miniszterelnökké való kinevezésével hirtelen felértékelődött ez a hagyományosan alacsonyán jegyzett állami funkció. (Nagy Imre volt az utolsó, akinek ebben a funkcióban hatalma is volt. De ez senkit ne csábítson párhuzamot vonni kettejük között.) És Grósz munkához látott. A helyzet nehéz mondta, meg kell oldani tehát. A megoldás legbiztosabb módjának az adóreform, a forgalmi- valamint a személyi jövedelemadó bevezetése tetszett. Az adót persze sehosem szeretik. Magyarországon pedig még annyira sem. Elmagyarázom, miért. Először is azért nem szeretik, mert bár nem minden önteltség nélkül jelentették be, hogy az adófizetővé válás a társadalom demokratizálódásának fontos szakasza, azt már elfelejtették hozzátenni, hogy milyen módon ellenőrizheti az egyszeri adófizető azt, hogy mit tesznek a pénzével. Netán megmondják majd neki, hogy mennyit költenek? Hogy mennyibe kerül a hadsereg, a nicaraguai forradalom, a partizánszövetség és pártapparátus fenntartása? És ha megmondják? A pártot leváltani nem lehet. Legfelyebb Grósz Károlyt, de őt nem a választók, hanem a pártapparátus válthatja le, ha valamilyen oknál fogva nem nyerte meg a tetszését. Az adófizetők tehát nem fogják tudni, mi mennyibe kerül, és azt sem, hogy mire megy el a pénzük. Amúgy ezt eddig is tudniuk kellett volna, ameddig nem adófizetők, hanem egyszerű tulajdonosok voltak. Tudniillik a szocializmusban a nemzeti vagyoni papíron a társadalom tulajdonában van - ezt az Alkotmány is szentesíti -, és a társadalommal, vagyis a tulajdonosokkal mindmáig nem közölték, hogyan sáfárkodnak a népet (vagyis őket) képviselő hatalmi emberek ezzel a tulajdonnal.

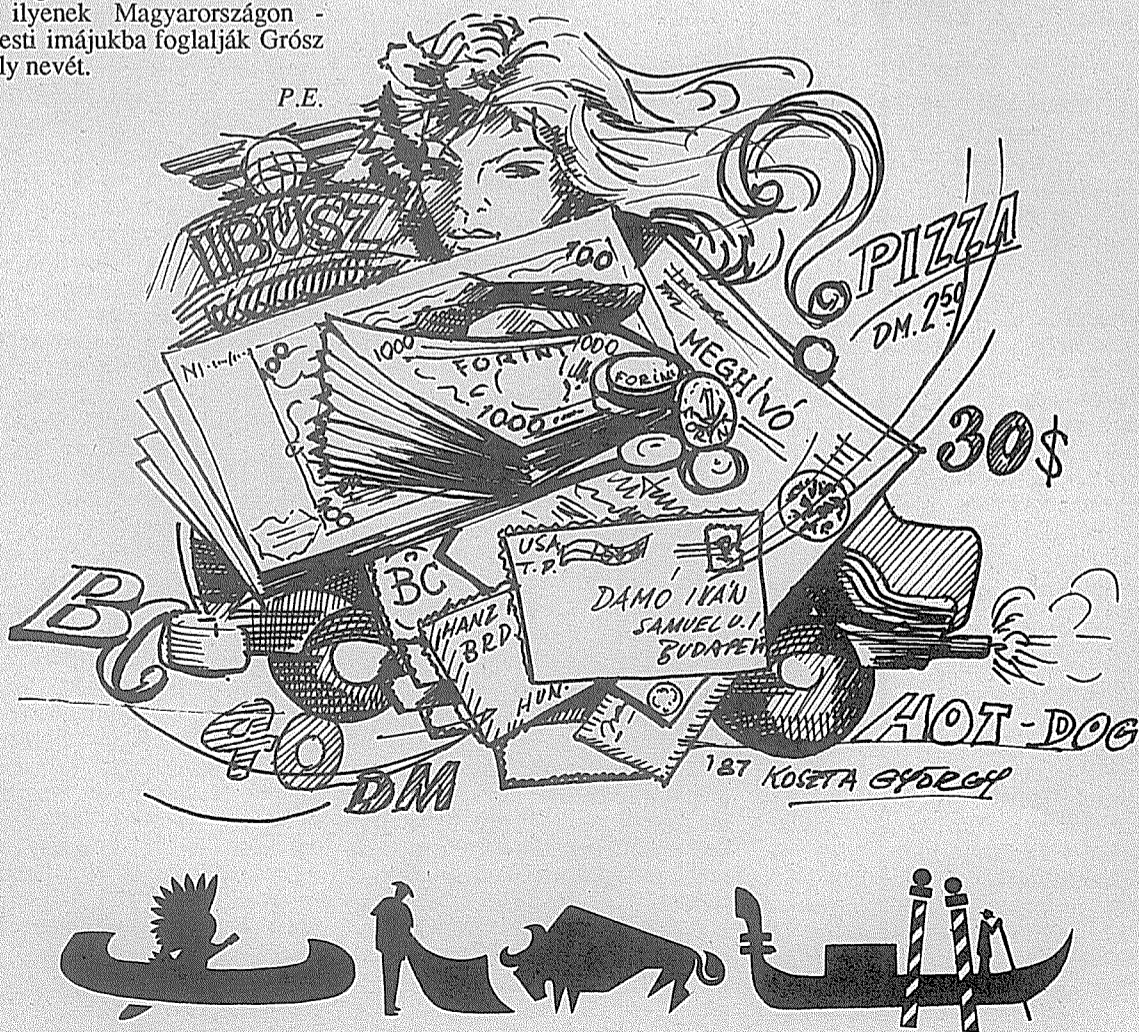
Másodszor pedig azért nem szeretik

itt senki ezt az adóreformot, mert csak amúgy magyarosan közhírré tették, hogy na itten adó lesz jövőtől, anélkül, hogy bárkit is megkérdeztek volna a jövődó adófizetők közül. Illetve megkérdeztek egyet-kettőt, Grósz Károlyt például biztosan. Anélkül tehát, hogy a társadalom előzetesen véleményét nyilváníthatott volna.

Harmadszor pedig azért nem örvend népszerűségnek, mert adóreform ugyebár csak bérreformmal párhuzamosan méltányos, márpedig a bérek emeléséről nem sok szó esik ezekben a napokban, ami arre enged utalni, hogy úgy emelik majd a béreket, ahogy a nyugdíjakat szokták egy-egy áremelés után, vagyis havi 80 - 100 forinttal.

Amire ezek a sorok megjelennek, az Országgyűlés már elfogadta az új adótörvényt. Azt hiszem csökkenni fog azok száma - ha vannak még ilyenek Magyarországon - akik esti imájukba foglalják Grósz Károly nevét.

P.E.

A Duna védelmében

Felhívással fordul a Magyar Környezetvédelmi Alap (USA) minden magyar vagy magyarbarát intézményhez, magánemberhez; felhívás az Alap nyilatkozata aláírására, amelyet a világ minden részén terjeszt. A nyilatkozatban arra kéri az Elnöki Tanácsot, hogy tegyen eleget az Európai Parlament határozatának, s indítson a Bős-Nagyymarosi Vizierőműtől való elvonástól. Az összegyűlt aláírásokat az év végén elküldik a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsához. Akkor már a világsajtó is fog tudni az akcióról és figyelemmel kíséri a magyar kormány választását. A nyilatkozat kapható: Lipták Béla, 84 Old North Stamford Road, Stamford, CT 06 905, USA címén, valamint a MOTOLLA szerkesztőnél.

Hogy nyaral a magyar fiatal - Nyugaton?

Az utazás még el sem kezdődött, de már van izgalom bőven. Először is be kell szerezni a kiutazási engedélyt, amelyhez a munkahely jóváhagyása szükséges (diákok esetében az iskoláé vagy az egetemé). Ez szerencsére nem több egyszerű formaságnál, szó nélkül kiadják. Aztán ki kell számolni, hogy mikor utazunk utoljára Nyugatra.

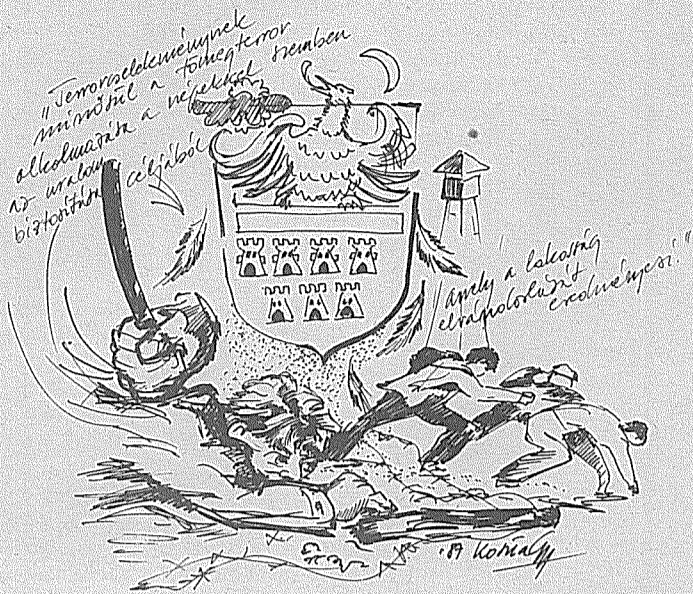
Ha már eltelt három év, a nagy-lelkű Magyar Nemzeti Bank átvált az ő nagy lelkével mintegy 670 DM-t, valamint további 70-t, ha netán kocsival utazunk, hadd teljen benzinre is. Mindezt függetlenül attól, hogy a Bali szigetekre akarnánk-e utazni vagy "csak" Ausztriába. Ezért aztán általában nem utazunk a Bali szigetekre. Ha olyan botorok lennénk, hogy csak egy-két hétre szándékozzunk elutazni, és ezt közöljük is a Bankkal, akkor arányosan kevesebbet váltanak át, merthogy a valutakeret négy hétre szól. Az említett engedély természetesen a Rendőrség állítja ki 60 napon belül. Ha akarja, meg is akadályozhatja kiutazásunkat, ám ha nem jár a po-

fánk, nem tüntettünk és nem szerkesztettünk samizdatot az elmúlt időben, jó esélyünk van arra, hogy idő leteltével kézbevehessük az útlevelet. A továbbiakban már egyszerűbb minden: beszerezzük a vízumokat, megvesszük a vonatjegyet - repülőre úgy sem telik -, vagy megtankoljuk a kocsit (ha van), és útnak indulunk.

Mit tegyünk azonban akkor, ha például tavalyelőtt már jártunk nyugaton. Ebben az esetben ugyanis a kutya sem vált pénzt (hivatalosan). Nem marad más választásunk, mint meghívólevelet szerezni. Boldogok a lelki szegények és azok, akiknek netán van nyugati rokonuk, ismerősük, mert ő mindenkor kiállhat egy meghívót - akár Pesten is a központi IBUSZ-irodában -, s ha szerencsénk van, némi (anyagi) támogatásban is részesít bennünket. A vonatjegyet így már nem vehetjük meg forintért, mivel meghívónk teljes ellátást garantált. Két lehetőségünk van, ha még nem ment volna el a kedvünk: 1) felhajtjuk az összes létező rokont és ismerőst, és behajtjuk az összes lehetséges támogatást és adományt (40 DM innen, 30\$ onnan, stb.), amit ők átutalnak úgynevezett BC utazási számlánkra, mely bankszámlát csak és kizárólag utazási célokra használhatjuk fel. 2) megpróbálunk feketén valutához jutni. Ha harmincért veszünk egy márkát, már boldogok lehetünk. Ha nem vernek át, méginkább. Ha mindezt megoldottuk - a fenti két lehetőség természetesen kombinálható - akkor útnak indulhatunk. Mivel nincs annyi valutánk, hogy vonatjegyet vegyünk, valószínűleg stoppolni kényyszerülünk. De szomorúságra semmi okunk, hiszen utazunk!

A pénz természetesen legfeljebb arra lehet elég, hogy diákszállákon lakjunk és egy-egy pizzával vagy hamburgerrel csútsuk elhünket. Fiatalok vagyunk, ezért kibírjuk - akinek nem tetszik, alhat a pályaudvaron is. Még csak annyit: az a 18.000 forint, amit hivatalosan átválthatunk, egy átlagos bölcsész-hallgató 18 havi ösztöndíjával egyenlő.

Róbert Gida

Ara-Kovács Attila

Menekültkérdés és állami terrorizmus

Apadó magyarság - apadó érvek

Az ENSZ (Egyesült Nemzetek Szervezet) - nyugati kezdeményezésre - a hetvenes évek elején napirendre tűzött egy, a terrorizmussal foglalkozó állásfoglalástervezetet. A dokumentum - elfogadás esetén - feltételezte a tagállamok együttműködését az emberiség és a kölcsönös biztonság ismervelei alapján. A tervezet egyik szakasza a társadalmi és egyéni szabadság veszélyeinek számbavételekor, egy különös forrásra is utalt. Az ide vonatkozó szöveg így hangzik: terrorcselekménynek minősül a "tömegterror alkalmazása a népekkel szemben az uralom biztosítása céljából, amely a lakosság elvándorlását eredményezi".

A tervezet - egy 1979-es elvételt kísérlet után -, ratifikálás nélkül lekerült a napirendről. A szóbeszéd akkor úgy tudta, hogy az ellenzők körében némely úgynevezett harmadik világi államfő, s afféle exponensek is szerepeltek, mint Gaddafi, Pinochet... no és Ceaucescu.

Mondom, ellenőrizhetetlen, hogy így volt-e ez, vagy sem. Annyi azonban bizonyos, hogy Ceaucescu Romániájából azóta is többen menekültek el, mint Lfibiából és Chiléből együttvéve. S az exodus azóta is tart; vallván változatos formáiról a Bécs-környéki menekülttáborok és -otthonok, no meg a román rendőrség karterékai. Ez utóbbiak - egy elmenekült román kémfőnök, nevezett Ion M. Pacepa - vallomása szerint mintegy másfélmillió emigrációs igényt tartanak nyilván.

A minket közelebről érintő erdélyi magyarság újkeletű tömeges menekülése előtt a magyarországi hatóságok nyitották meg a kaput 1985-ben, amikor Budapesten politikai döntéssé érlelődött a román részről elkövetett jogsértések és törvényszegések visszautasítása. A

magyar lépés logikus volt és jogszerű. A román útlevél ugyanis - szemben a többi kelet-európai állam hasonló hivatalos okmányával - elvileg a világ minden országába érvényes. Használatát, csak a beütött román vízum (ablak) korlátozza. Kivétel ezalól Svédország, Ausztria és Finnország, melyekkel Romániának nincs vízumkényszere, s így a külföldre jutó állampolgár joggal igényelheti, hogy a fenti országokba külön engedély (vízum) nélkül is beutazhassék. E jogi körülmény alapján 1985-ben mintegy 500 román állampolgár érkezett Nyugatra, Magyarországon keresztül. Majd számuk - diplomáciai források szerint - 1986 október 28-án, az osztrák-magyar határ (osztrák részről követelt) lezárásakor már meghaladta a 16.000-et.

A határok bezárulásával persze a problémának még nem szakadt vége. Erdélyiek tömegei, akik szabályos útlevelel érkeztek Magyarországra, úgy döntöttek, hogy ott illegálisba vonulnak, s nem térnek vissza Romániába, így várva ki egy esetleges újabb menekülési alkalmat. Közben a román kor-

mány - neszét véve, hogy az emigránsokat a nyugati államok többé nem akarják úgymond "átvenni" Magyarországtól - nagy számban kezdte kibocsátani az útleveleket, remélve, hogy a magyarországi helyzetet így tovább élvezheti. Persze útlevél elsősorban az erdélyi magyarok kaptak, s a Magyarországon való illegális tartózkodás feltételeit is inkább ők tudták megteremteni, rokon, baráti háttér segítségével. A románoknak maradt a határon való átszökődés, amelyet különösen veszélyessé tett, hogy egy ideje már mindkét oldalról tűzparancs volt érvényben (mint hírlik: magyar részről nem az üldözöttekre, hanem a magyar földre lépő román fegyveres határőrökre).

A viszony érthető elmergesedése ellenére azonban 1987 januárja és májusa között heti 6 - 8, a határzónában elfogott menekültet adtak vissza a magyar hatóságok; egész addig, míg ki nem derült, hogy az így kiszolgáltatottakra, a börtön mellett válogatott kínzások várnak. Legalább két esetről szereztünk tudomást, melyek során a román állambiztonsági agyonverték a nekik kiadott menekültet.

1987 tavaszán aztán - ezúttal Jugoszlávián keresztül - újra megnyílt a határ. E megoldás a már amúgy is illegálisban élőknek akart ideiglenes lehetőséget biztosítani a távozáshoz. Ekkor (augusztus 25-tel bezárólag) - becslésünk szerint - mintegy 2.000 ember került ki Ausztriába. De ez megint az alaptalan, vagy csak félig megalapozott illúziókat növelte az egekig, menekülésre bátorítva újabb tízezreket, akik augusztust követően ismét egy lezárt határral találták szembe magukat. (Egy magyar diplomata előadásában olyasmit említett, hogy jelenleg mintegy 30.000 romániai menekült él illegálisan Magyarországon.)

Még ez év tavaszán Budapesten létrehívtunk egy magánszervezetet, mely a menekültek informálását és részbeni elhelyezését igyekszik megoldani. Célkitűzéseinkben nyilvánvalóan csakis emberbaráti megfontolások működtek és működnek ma is. De nem tekinthetünk el attól, hogy a menekülés méltányos megítélését politikai szempontoktól tegyük függővé. Ugyanis ezt teszik a nyugati államok is, akik szorongatott menekültügyi problémáikból néhol kettővel, néhol dezinformációkkal próbálnak szabadulni.

S nem utolsó sorban figyelni kell az erdélyi magyarságnak hazájával és nemzetével, az összmagyarsággal szemben viselt történelmi felelősségére is. Merthogy e felelőség indokai és érvei minden meneküléssel lényegesen apadnak.

Kedves Szabó Magda, örömmel fogadtuk bőkezű előfizetésed, és őszintén fájlaljuk, hogy nem tudjuk a MOTOLLA-t elküldeni - nem adtad meg a címet. Kérjük, jelentkez!

Az emlékmű

Raoul Wallenberg svéd diplomata volt - tízezernyi ember életét mentette meg, amikor elszabadult a pokol, s a háború végén a fasiszták deportálni kezdték Budapest zsidóságát.

A Gestapo nem szerette amit Wallenberg csinált - de diplomáciai státusza miatt nem bántották. Az oroszok ellenben, miután megszállták Pestet, bántották. Wallenberget elvitték, mint annyi más "gyanus elemet". A jogtalansága, a brutalizmusa s az abszurditása ennek a szovjet "hóstegetnek" máig sem hagy nyugton sok embert. Főleg azért, mert ezrével élnek még azok, akik életüket Wallenbergnek köszönhetik. Főleg azért, mert Wallenberg még élhet(!) valahol egy szovjet börtönben. Világszerte Wallenberg-bizottságok, csoportok működnek, amelyek megpróbálják legalább tisztázni a svéd sorsát, legalább kicsikarni az oroszoktól a lehetetlent: elismerjék tettüket és teljes mértékben rehabilitálják korunk egyik legnagyobb antifasiszta-humanista mártírját...

El Stockholmban két ember, aki közelről ismerte Wallenberget Pesten. Az egyik Libik György, egykori sibajnok, mérnök - egy a kevés "igazi" magyar ellenállók közül.

A másik Per Anger. Követségi titkár volt a svéd követségen a háború alatt, és szoros együttműködött Wallenberggel a mentési akciókban. Őt nem vitték el az oroszok - neki sikerült eljőnnie. Később diplomataként működött Amerikában.

Libik Györggyel és Per Angerrel

folytatott beszélgetésünkből idézek. Elhangzott két kérdés: él-e még Wallenberg és - mit jelent a Budapesten nemrég felavatott emlékmű? Per Anger válaszolt:

- Nincs kizárva, hogy Wallenberg él. Hírek érkeztek az ötvenes, hatvanas, sőt hetvenes években is, hogy él. Szemtanúk, fogolytársak bizonyítják, hogy hol itt, hol ott felbukkant valamilyen orosz börtönben.

A budapesti emlékmű, azt gondolom - folytatta Per Anger - engedmény volt az oroszok részéről, hogy jó, hát legyen... Legyen hős, de legyen halott. S ezzel lezárjuk ezt a kínos ügyet. Körülbelül így gondolhatták.

Libik György megjegyzi: Hősnek hős, de az ügy nincs lezárva... Eddig idéztünk a beszélgetésből. Sok minderről esett még szó. Erről talán a MOTOLLA egyik következő számában.

Befejezésül idéznék Per Anger könyvéből, amelynek címe "Raoul Wallenberg Budapesten" s amely harmadik kiadásánál tart Svédországban,

"Nem utolsó sorban a világ ifjúsága számára, meg kell őriznünk Raoul Wallenberg történetét - egy emberét, aki mély bátorságával s tettével szimbólumává vált a szabadságért és emberi jogokért vívott harcban."

Keresztesi György - Stockholm

Société
Balaton Imp-Ex
Az IKKA franciaországi főképviselete
12, Rue de la Grange Batelière
75009 Paris Tel: 48 24 65 97
Nyitvatartás:
kedd - péntek 9h-12h és
14h-17h, szombat 9h-12h

FÉNYKÉPEZŐGÉPEK
PASSFOTO FOTOMUNKÁK
FOTO DOBOS
Rindermarkt 16
8000 München 2
Telefon (0 89) 26 51 12

PUSZTA CSÁRDA
Ungarisches Spezialitäten-Restaurant. Inh. Györr
Treffpunkt für Feinschmecker
Volkartstraße 15 - 8000 München 19
(Nähe Rotkreuzplatz)
Geöffnet tgl. 18-1 Uhr. Mo Ruhetag
Tischbestellung Tel. 16 82 71

UNGARISCHE SPEZIALITÄTEN
Inh. O. Bayer
München
Kreittmayrstr. 26
Nähe Stieglmeirplatz

BIZTOSÍTÁS ÜGYEKBEN
élet-, beteg-, gépjárműfelelősségbiztosítás stb. rendelkezésükre állunk.
Kérésére tájékoztatást küldünk:
Magyar Sándor
Sonnenstr. 4
8000 München 2
☎ 089 / 59 87 60
PS: Nálunk pénzt is lehet keresni közvetítői tevékenységgel.

Benkő T.K.D.
Sendlinger-Tor-Platz 10, 8000 München 2,
☎ 089 / 59 73 66 vagy 59 63 95
20 százalékot spórolhat:
Computerek, TV-k, Hi-Fi berendezések, videók, autók, motorok, alkatrészek és egyéb műszaki cikkek vásárlásánál.

Nyugati
MAGYAR KÖNYVEK
KOSMOS
Kosmos
Wollzeile 16, 1010 Wien
Tel.: 52 48 85

Nur wer kritische Leser hat, macht eine gute Zeitung.
Süddeutsche Zeitung

Asbóth Sándor Keszthelyen született 1810. december 18-án. Mérnök-ki oklevelét 1834-ben kapta meg a pesti egyetemen. 1836-ban az Ideiglenes Hajózási Intézethez került, 1844-ben az Országos Főépítészeti Hivatalhoz nevezték ki Temesvárra. A szabadságharc kezdetén a temesvári haditanács megtagadta az engedelmességet a független magyar kormánynak. Ezért Asbóth áthelyezte hivatalát Nagybecskerekre.

A harcok megindulása után Klapka hadtestében fogott fegyvert a császáriak ellen. 1848 decemberétől Vetter Antal törzskarában honvéd mérnök-kari százados, majd 1849 májusától őrnagyként Kossuth kormányzó hivatalában a katonai osztály vezetője. Júliusban kapja meg az alezredes rendfokozatot.

A katonai vezetés jelentős részével ellentétben nem tartozott Görgey hívei közé, mindvégig kitartott Kossuth mellett. Jelen volt Kossuth és Görgey aradi találkozóján, majd az emigránsokkal együtt ő is Törökországba menekült. A vízonságos út után, 1850 áprilisában érkeztek a kis-ázsiai Kütahyába, ahol másfél évet töltöttek. A kütahyai tábornok 1851-ben oszlatták fel. Kossuthot és társait a Mississippi nevű amerikai fregatt vette fedélzetére a Földközi tengeren. A magyar emigráció vezetője néhány társával Angliába utazik, a többiek azonban továbbhajóznak Amerikába.

Asbóth és társai 1851 novemberében szálltak partra New York-ban. A szabadságharc egykori mérnök alezredese igyekezett minél előbb munkát keresni az Újvilágban. Főmérnöként a Syracuse-i csatorna-épitéshez kerül, majd a Sziklás-hegység ércbányáinak feltárásánál dolgozik. Később egy amerikai vállalkozóval társulva felállította Amerika legnagyobb acélkohóját. Az ígéretesnek induló vállalkozásnak az vet véget, hogy társa a cég pénzével megszökik. Később kinevezik New York város mérnökévé, a bitumenasztaltot ő alkalmazza itt először járdaburkolásra. Tervet készített a New York-i Central Park, a Manhattan-félsziget és a Washington-Heights rendezéséhez. A

Asbóth Sándor, aki két nép szabadságáért harcolt

Szüülőhazájában elbukott a szabadságharc; a választott, új hazában ő is hozzájárult ahhoz, hogy győzni tudott. Két ország népe emlékezik róla hálával.

világutazó Vadona János 1839-ben new york-i útjára emlékezve büszkén írja: "Második utam a Central Parkhoz irányítam. Ezt a gyönyögyű, nagy nyilvános kertet magyar ember tervezte, mikor a város még nem is álmodozott róla." Kossuth decemberben érkezett az újvilágba. Féléves útja során szinte minden jelentős városban járt. Az

amerikai néptől nem csak erkölcsi, hanem anyagi támogatást is kért. Az egybegyűlt pénzből hatezer puskát vásároltak és két hadiüzemet állítottak fel. Az üzemek megszervezésével Kossuth Asbóthot bízta meg. A felhalmozott hadfelszerelési tárgyak azonban nem kerültek át Európába. 1861-ben az amerikai polgárhábo-

rú kitörésekor mintegy nyolcszáz magyar emigráns állott be az északiakhoz, a rabszolgotartó déli államok ellen. Asbóth Sándor Missouriba került, ahol hamarosan a nyugati seregek parancsnoka, John C. Fremont tábornok vezérkari főnöke lett. 1862 márciusában látványos győzelmet arattak a déliek felett. A hadosztálya élén hősiességgel küzdő Asbóth itt sérült meg először súlyosabban. Az e csatában szerzett érdemeiért a szenátus jóváhagyta dandártábornokká történő előléptetését. 1864-ben csatában súlyosan megsebesült: bal karját két helyen roncolták szét, egy golyó pedig az arccsontjába fúródott olyannyira, hogy soha többé nem sikerült eltávolítani. 1865-ben altábornaggyá léptették elő.

A polgárháború után Grant elnök az Egyesült Államok argentinai követévé nevezte ki Asbóthot. Azonban nem Buenos Aires felé indult, hanem Párizsba utazott. Az itt praktizáló Nelaton doktor, aki Garibaldin is hasonló műtétet hajtott végre, nem tudta eltávolítani

koponyájából a golyót. Tizenöt év után járt újra Európában. Nem volt messze hazájától. "Haza mehetett volna látogatónak, hisz úgy vágyott teleszívni magát magyar levegővel. De a szabadságharc büszke magyarja legyőzte a szív vágyát. Magyarországra még nem volt szabad és független" - írja Vasváry Ödön 1939-ben.

Dél-Amerikában 1864 óta háború dúlt Paraguay és a Hármasszövetség (Argentína, Brazília és Uruguay) között. Asbóthnak az volt a feladata, hogy tárgyalóasztalhoz ültesse a hadviselő feleket. Minden igyekezete ellenére nem sok sikerrel járt, a háború még évekig elhúzódott. 1867. július 25-én kelt, magyarországi barátjának írt leveléből tudjuk, hogy már negyedik hónapja betegeskedik. 1868 január 21-én halt meg Buenos Airesben. A város régi angol temetőjében helyezték örök nyugalomra. Sírját Magyarország és az Amerikai Egyesült Államok címere díszíti.

Tarczy

Dr. Keresztesi György

narkó keleten

A szovjet és kelet-európai propaganda egyik vesszőparipája az (volt), hogy: "a kábítószerfogyasztás a kapitalista társadalomra jellemző jelenség, amelynek nyoma sincs a szocializmusban." Ez a megállapítás hamis. A narkózis fogyasztás hatalmas méretű a szocialista országokban. E jelenséget nem figyelembe venni veszélyes ostobaság - következményei gazdaságilag és társadalmilag kiszámíthatatlanok.

Nagyon sok kábítószeres "szekunder" alkoholista ("tisza") kábítózás ritka, inkább alkohol + drog a gyakoribb. Továbbá az alkoholizmus ugyanolyan káros testi-lelki vonatkozásban, mint a többi kábítószer. Az alkoholisták előbb-utóbb társadalmi zsákutcába jutnak - majd súlyos agyi és más szervei komplikációkkal zárják a "karrier"-jüket. Ismerve az alkoholizmus katasztrofális méreteit a szocializmusban, nem meglepő ködsítése. Nem szándékozom mégsem részletezni a szeszjárványt a marxizmusban. Nézzük meg inkább, hogy áll a klasszikus kábítózás Kelet-európában.

Szovjetunió: 1987-ben a szovjet belügyminiszter, Alexander Vlaszov, elmondja egy interjúban a Pravdában, hogy ma a Szovjetunióban 46.000 ismert narkomán él. A furcsa az ebben a számadatban, hogy 1985-ben az oroszok "csak" 2.500 (!) narkózt valának be. Nyugaton élő volt szovjet orvosokat kérdeztem meg, mi

lehet a reális szám: 2 - 3 millió, válaszoltak kérdésemre. Ezeknek 70 - 80 százaléka az ázsiai köztársaságokban él.

Az említett interjúban Vlaszov azt is elmeséli, hogy 1986-ban nagyméretű rendőrségi akció volt a Szovjetunióban a kábítószeresempészek és a drogok termelő-gyártó egyedek ellen. Eredménye: 4.000 letartóztatott bűnös és 125.000 hektárnyi kanabisz ültetmény felégetése. A szovjet narkót nagyrészt Közép-Azsiában termelik. Minősége és terméshozama jó, eltérően a mezőgazdasági kudarcoktól.

Türkmenisztánban 20 hónap alatt a rendőrség 10.000 (!) ütök ültetvényt égetett fel. A helyi felnőtt lakosságon végzett szűrőpróbán 74 százalék bizonyult kábítószer élvezőnek. Marihuana fogyasztásról többek között Lettországból is vannak információk. Hasis fogyasztást észleltek Moszkvában (popkoncerten végzett razzán), valamint Leningrádban. Amfetamin és más ajzószerek fogyasztást észlelték a nagyobb balti

városokban. A "tableta" (nyugtatók, altatók használata) annyira elterjedt Moszkvában, hogy a receptírást az utóbbi években szigorúan ellenőrzik.

Ha ezekhez az igen "megszűrt" adatokhoz hozzáadjuk a szovjetek rendkívül súlyos (tömegjelenség-szerű) alkoholfogyasztását, nyilvánvaló, hogy az oroszok s a velük egy országban élő népek pszichés egészsége komolyan veszélyeztetett.

A kezelési lehetőségek minimálisak. A kábítószereseket elsősorban rendőri brutalitással "kezelik". Fiatal narkósokat kezelésre kényszerítenek, majd "átnevelő" és "javító" intézetekbe zárják őket. A visszaesések száma nagyon nagy. A megelőzés anyagi bázisa nagyon silány. Még mindig nem "szalonképes" a téma. Becslések szerint a szovjet narkósok 25 százalékát veszik egyáltalán kezelésbe. A Moszkvában kezelték közül az utóbbi évben 90 százalék visszaesett.

A kelet-európai szocialista országokban riasztóan megnőtt a kábítószer-fogyasztás. 1980 előtt csupán Lengyelország foglalkozott komolyan a jelenséggel. Ma minden szocialista ország nyíltan tárgyalja. Kivétel Bulgária, Románia és Kelet-Németország. Magyarország: A narkósok száma 30.000 és 50.000 között mozog. A magyarok nem rejtik véka alá a tényeket - a jelenséggel foglalkozó rétegrel sokkal inkább jellemző a tudományos tárgyilagosság, mint az ideológiai idélenkedés. Sajnos ha tudják is mit kéne tenni, Magyarországon ma nagyon kevés pénzt költenek a megelőző akciókra és a narkósok rehabilitációjára.

Adjuk még hozzá Magyarországra hajmeresztő egy főre eső szesz-fogyasztását s talán érthetőbb, hogy miért vagyunk öngyilkos nemzet.

Lengyelország: 10 lengyel fiatalból 1 narkós. A kábítószók száma 200.000 és 600.000 között mozog. A legtöbb kábítószó 25 év alatti. Lengyelországban előforduló drogok: hasis, marihuana, amfetamin, ópium (és származékai), kokain, LSD (!), nyugtató + alkohol. Látható, hogy a lengyel skála majdnem teljesen nyugati. Boguslaw Bijak, varsói lelkész, nemrég a következőket mondta egy svéd lapnak: "Ma Lengyelországban a narkózis sokkal nagyobb probléma a fiatalság körében, mint az alkoholfogyasztás". Pedig nem kell azt hinni, hogy a lengyelek nem isznak. Ellenkezőleg, "világszínvonalon" "élvonalban" fogyasztják a vodkát. A lengyel hatóságok most már nem ülhetnek tétlen. 42 millió márkának megfelelő összeget fektetnek 1987-ben (!) a kábítószerek elleni harcra. A svéd televízió nemrég bemutatott egy "kicsempesztett" filmet a lengyel narkósokról. Meglepető a túladagolásból származó hirtelen halálos esetek száma, továbbá a magas hepatitisz és AIDS aránya a kábítószók között. (Magas úgy értendő, hogy a statisztikai adatok 2 - 3 -szorosa).

A TIME nemrég meginterjúvolt egy lengyel kábítószót, aki így magyarázza a narkózását: "Egy len-

gyel fiatal számára az élet borzadály. Nem akarok rendes krapek lenni, rendes hétköznapi életet élni." A szöveg ismert. Stockholm-ban, New Yorkban, Londonban is ezt mondják.

Ideológiai krízis. Kár lenne ugyanabba a csapdába esni, mint az orosz és kelet-európai ideológusok, csak ellenkező előjellel, és levonni a konzekvenciát, hogy történik mindez azért, mert a kommunizmus embertelen és agyamosó. Nem ezért történik. A kommunizmus embertelen és agyamosó, mint minden diktatúra - de a kábítószer-fogyasztás okai nem vezethetők vissza csupán társadalmi okokra. A személyiségnek, szorongásnak, egzisztenciális válságnak, nevelésnek, baráti körnek, társadalmi rétegnek - mindennek megvan a szerepe a kábítószerfogyasztás kialakulásában.

Hogy milyen országban, milyen speciális tényezők játszanak közre, az a szociológusok munkája. Csak attól tartok, hogy amíg például a vietnámi háború és a háborúban résztvevő katonák narkós problémáit ezrével tanulmányozták és elemezték a szakemberek - attól tartok, hogy az orosz katonák kábítózása Afganisztánban nem lesz ilyen agyonelemzett jelenség. Mert glasznoszty ide vagy oda - működik még javában Kelet-Európában és a Szovjetunióban az a Nagy Vörös Kódott gyártó gép. És a kód lassan mindent elborít... Akár a kábítószer.

Kultura

Költészet 237 oldalon

Szócs Géza: A szélnek eresztett bábu. Magvető, 1986

Paradox helyzet: Erdélyben elsősorban a költőt ismerik, mert politikai tevékenységének dokumentumai "természetesen" nem - vagy csak ritkán és közvetetten - kerülhetnek nyilvánosság elé, míg Magyarországon és Nyugaton - távolról sem természetesen módon - elegendő leginkább a politikust, a kisebbségi magyarok szószólóját ismerhették.

Az ok nagyon egyszerű: míg jóval szerényebb képességű pályatársainak egyre-másra jelentek meg

kötetei, Szöcs Géza írásait legfeljebb hébe-hóba olvashatták a Magyarországon és a Nyugaton

élők. (Az elmúlt öt évben az erdélyi magyarság pedig sehogyszem olvashatta, hacsak külföldi lapokban nem - a román cenzúrának is megvan a magához való esze) Utolsó könyve nyolc (!) éve jelent meg Kolozsvárott, és nem tartom valószínűnek, hogy az elkövetkező nyolcvan évben sor kerüljön ilyesmire.

Figyelmeztetés: aki a politikus Szöcs Gézára kíváncsi, ne is vegye kézbe ezt a könyvet! Mert bár vannak benne politikai versek, a hangsúly a versen, és nem a politikán van. A szélnek eresztett bábu bő tíz év költői termése, és megkockáztatnám azt a kijelentést is, hogy az elmúlt évek legfontosabb magyar verseit olvashatjuk benne. A könyv három - még Erdélyben megjelent - kötet anyagát, továbbá egy újabb kötetre való verset tartalmaz, példásan szerkesztett ciklusokba rendezve. Felfogható úgy is, mint a költői én lírai fejlődésregénye a lét elvont régiótól a mindennapok kisszerű és közvetlen tapasztalatáig. Szöcs birtokolja azt az erőt, mely lehetővé teszi számára, hogy metafizikát csíholjon ki és ezzel költői tárgyává avassa a leghétköznapibb dolgokat is - egy üveg pezsgőtől egy szekus zredes bőrkabátjáig (ne feledjük, Kelet-Európában vagyunk, ahol nehezen eldönthető, hogy mi a gyakoribb: egy üveg pezsgő az áruház polcán, vagy egy minket figyelő szekus). És ami ily módon a versbe emeltetett, megszűnik banálisnak vagy akár ijesztőnek lenni, jelentéssel telítődik és valamelyest el is távolít attól a valóságtól, ahonnan kiemelték. Szöcs azt mondja, tegyük úgy mintha Európában, de legalábbis a valóságon kívül élnénk. Irjunk verset a bőrkabátáról, találjunk rá rímet /jóbarát/, mert csak így győzhetjük le, ha legyőzhetjük egyáltalán,

(ami nem zárja ki azt, hogy másnap egy hideg cellában vagy egy rideg vállaltószobában ébredünk). Hát főként így és ennnyiben "politikuskak" a versei. Ugy és amennyiben ez a helyzet is átpolitikálja azt az embert, akinek legfőbb elve: "Légy tiszta önmagadhoz". Lehet-e ezzel a stratégiával élni, mondjuk Romániában a nyolcvanas

évek derekán? Lehet, de nem sokáig. Hosszú távon kudarc fenyeget. 1986 nyarán Szöcs Géza elhagyta Romániát, és azóta Nyugaton él. Következő kötete az USA-ban jelenik meg nemsokára, és nem kell különösebb jóstehetség ahhoz, hogy kijelentsük: ezzel egy újabb szakasza kezdődik költői pályájának.

Ulpius Tamás

Búcsu

Kertész Attila neve 1982 őszén lett ismertté: az Ellenpontok (erdélyi szemle) szerkesztőivel együtt őt is letartóztatták, bántalmazták és megkínálták a román titkosrendőrség. Mivel semmit nem tudtak rábizonyítani, szabadon engedték, de távoznia kellett Romániából, ahova édesanyja temetésére is csak egy nemzetközi nyomásra nagy nehezen megadott, 24 órára szóló vízzel engedték vissza. Azok közül, akik színpadon is látták, igen sokan kiemelkedő művészek tartották, olyan színészek, amilyenből több nemzedékre is csak egy-kettő jut. Kertész Attila kanadai állampolgárként élt Magyarországon. Színészi pályájának legelején állt, mikor 1987 májusában megmagyarázhatatlanul halt Budapesten. Temetésén, június 12-én Szöcs Géza mondott gyászbeszédet. Az alábbiakban ebből közlünk részletet, főhajtásként Kertész Attila emléke előtt.

Attila, sikerült az ugratás. Látod, még én is, mint a bohóc, ideálltam fekete öltönyben ezen a forró napon emellé a láda mellé, amelyből most már nyugodtan fölkelhetsz, mert mindannyian, akik itt állunk, pontosan tudjuk, mit mulasztottunk és azt is, hogy mit veszítettünk. Morbid tréfa volt és talán meg is érdemeltük. Most akkor kérlek szépen, másszál ki ebből a dobozból. És kopogtass be nyugodtan valamelyikünkhöz egyik este. Tudod, ez nagyon fontos, mert ha így maradnának a dolgok, ahogy most állanak, a végén még azt mondanák rosszakaróink: az a szűk erdélyi kör már megint felröppentett egy legendát, a zseniális fiatal színészt, akit a tragédia - ezúttal az igazi, nem a színpadi - jőformán még elindulni sem hagyott a pályáján. Mit is értenének abból a többiek, ha elmondanám rólad: te voltál az egyetlen színész, aki megtehetette, hogy átírja a verseimet. Azért-e, mert a te szíved ugyanúgy vert, mint az enyém? Ki hisz ma már az ilyen szavaknak?

Attila, te jól tudod, hogy nem hiszek a felámadásban - mert azt gondolom, hogy ez, amit élnék, s ahonnan kiléptél, az már maga a föltámadás - hiszek viszont - ahogyan erről annyiszor beszélünk - abban, hogy e végtelen világban az anyag végtelen számú formában alakul át meg át; és ezért hiszem, hogy van egy olyan világ is, amely az égvilágon mindenben hasonló a miénkhez, azzal a különbséggel, hogy benne a mai napon nem ebbe a temetőbe gyűltek össze jóbarátaink - mely temetőre egyébként mindannyian oly sok szeretettel gondolunk - hanem e világban mindenikünk a maga megszokott, felszínes és felemás életét élte, azt tervezgetve: no, majd a nyáron, akkor majd igazán, akkor majd persze összejövünk. És tényleg így is lenne - abban a világban - és még úgy is elmondhatatlanul jó lenne, még úgy is, hogy ugyan sok-sok évig nem is látnók egymást, de legalább lehetne tudni rólad: nem a földalatti színpadon játszol.

Szócs Géza, 1987

KERTÉSZ ATTILA 1959-1987

Kertész Attila főbb szerepei

- Színház:**
 Nagyvárád, 1978. Vörösmarty: Csongor és Tünde - Csongor szerepében (Rendező: Hajdú Géza).
 Nagyvárád, 1980. "Kezem csak kesztyű..." - összeállította Szöcs Géza verseiből és előadta.
 Nagyvárád, 1981. Torreádorsirató - összeállította Garcia Lorca versciklusából és előadta.
 Kecskemét, 1983. Molnár Ferenc: Liliom - a Fényképész szerepében (Rendező: Jancsó Miklós).
 Kecskemét, 1984. Máté evangéliuma - János apostol szerepében (Rendező: Vándorffy László).
 Kecskemét, 1984. Faustus doktor boldogságos pokoljárása - egy katona szerepében (Rendező: Jancsó Miklós).
 Budapest, 1985. Stúdióelőadás. Shakespeare: Vihar - az egyik fattyú szerepében (Rendező: Galgóczy Judit).
 Szentendre, 1985. Molière: Képzelt beteg - Cleante szerepében (Rendező: Galgóczy Judit).
 Budapest, 1985. Stúdióelőadás. Musil: Törless ifjú évei - Törless szerepében (Rendező: Szarenski Pál).
 Budapest, 1986. Stúdióelőadás. Gorkij: Éjjeli menedékhely - Luka szerepében (Rendező: Kazimir Károly).
 Budapest, 1986. Stúdióelőadás. Csehov: Cseresnyés kert - Gájev szerepében (Rendező: Kazimir Károly).
 Budapest, 1986. Pesti Színház. La Mancha lovagja (musical) - egyik hajcsár szerepében (Rendező: Nagy Viktor).
 Budapest, 1986. Stúdióelőadás. Genet: Szigorú őrzet - Maurice szerepében (Rendező: Lengyel Ferenc).
 Budapest, 1987. Odry Színház. Szophoklész: Antigóné - Haimón szerepében (Rendező: Kazimir Károly).
 Budapest, 1987. Odry Színház. Mrozek: Emigránsok - A.A. szerepében (Rendező: Galgóczy Judit).
 Budapest, 1987. Odry Színház. Kafka-Camus: A per - Joseph K. szerepében (Rendező: Kazimir Károly).

- Film:**
 Napló szerelmeimnek (1986) - a diák szerepében (Rendező: Mészáros Márta).
 Esti Komél (1987) - a színházi ügyelő szerepében (Rendező: Esztergályos Károly).
 Örkeny Requiem (1987) - az egyik katona szerepében (Rendező: Esztergályos Károly).

A színre merészkedni a szóval, néhány hanggal és mozdulattal, nem más ez, mint megfelekedni a megszólalásról, az énekről s a megmozdulásról: belefelekedni a létezésbe.

A szó az értelemmel az én világomból osztozik, a hang az én tudóm úrmértéke lesz s a mozdulat engem szaporít számtalanná.

A színész csak áll, némán, akár egy elfelejtett hangszer. Mozdulatlan zörejként benne él minden eljövendő egyetértés önmagammal; benne él a színek tömör látszatának kísértése és a való tárgyak zilált ellenállása is.

A színész pedig még mindig csak áll ott, és mászás valódisága pillanatról-pillanatra helyettem létezik.

Ara-Kovács Attila, 1980

fiatalok találkoznak...

AMERIKÁBAN

Hol itt, hol ott, de általában az Ohio államban elterülő Reménység tó partján, összegyűlnek a Magyar Baráti Közösség tagjai eszmecserét folytatni, tanulva dolgozni, nyaralva művelődni, és hát ... szórakozni. Az idén is hamar eltelt a hét. Utolsó nap mielőtt hazaindultam volna, lesétáltam a tópartra búcsút venni a Reménység vizétől.

Sétám közben elgondolkoztam az elmúlt heten. Nagy eredmény az Itt-Ott konferencia történetében az idén megvalósult ifjúsági műhely: alkalmuk volt a fiataloknak előadásokat hallgatni a saját magyar nyelvtudási szintjükön. Multunkat két ízben is meglátogattuk. "Szerelmes történelem" című előadásában Király Béla bácsi történelmünket közelebb hozta a szívünkhöz, a BBC-TV "Cry Hungary" című filmje pedig '56 szellemét mutatta meg nekünk. Több előadó hangsúlyozta a mai magyar kisebbségek válságos helyzetét. Németh Zolt előadásában betekintettünk a moldvai csángók életébe. Pándy-Szekeres Dávid Erdélyről szóló fekete-fehér filmje sok fiatalot elérzékenyített. Köztünk

volt Hámos László is, aki tájékoztatást adott arról, hogy mint amerikaiak a kisebbségi magyarokon mit segíthetünk és hogyan. Ilyen távolról is jobban megismertük a mai Magyarországot: előadást hallgattunk a klub-mozgalmról és a Bős-Nagymarosi erőműtervről. Saját amerikai magyarságunkról is beszélgettünk Nagy Károly "Magyarság mint küldetés Nyugaton" című előadása keretében. Érdy Miklós "A magyar díszítőművészet eurázsiai kapcsolatai" című előadásában a népi kultúránkban található tulipán motívum eredetéről tájékoztatott. De a népi kultúránkban aktívan is részt vetünk... Hol a lábunk ropta a táncot, hol a hangunk vitte a népdalt... ...Hol a tenyerünk tüzelte a tapsot. Akkor örvendtünk a legjobban, amikor a közgyűlésen felolvasták a Cserkész Svövetség levelét: ezennél nem lesz egyidőben az Itt-Ott konferencia és a Fillmore-i vezetőképző tábor! Ezzel a példával bizonyították az amerikai magyarság, hogy tudunk együtt működni. Elérkeztem oda, ahol minden délután ebéd után (vagy akár ebéd helyett) kihúztuk a hálót és ütöttük a röplabdát. A délutáni naptól szikrázott a homok. Sebaj! Majd a tóban kihül a talpunk...

Interjú Kocsis Zoltánnal

Bizonyára mindenki ismeri Kocsis Zoltán nevét, hiszen a világ különféle pontjain adott már koncerteket, számos lemeze jelent meg, amelyekkel méltan hívta magára a figyelmet. Az alábbi beszélgetés a művészetébe és életébe enged bepillantást.

Mikor kezdte zenével foglalkozni?

Még egész kisgyerek koromban, ugyanis volt véletlenül egy zongoránk, s mikor szüleim észrevették, hogy mennyire vonzódom a zené-

hez, zeneiskolába adtak. Szerencsémre az akkori egyik legjobb zongoratanárhoz, Szmracsányi Magdához kerültem. Azután a szokásos út következett a Konzervatóriumba, Fülep Tamás osztályába,

ahová kordvezetéssel kerültem. Az volt a legnehezebb periódusom, ami másoknak a legkönnyebb. Ugyanis a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolára általában az jellemző, hogy hihetetlenül biztoskezü hangszerek uralkodnak a terepet, akik aztán később elbizonytalanodnak, amikor megérik a mélyebb perspektívákat, tágasabb lehetőségeket. Ezek az emberek a Konzervatórium elvégzése után, bekerülve a főiskolára egyszerre elvesztik lábuk alól a talajt. Valószínűleg közrejátszik ebben az elbizonytalanodásban, hogy - Goethe szavaival élve - kamaszkorában még mindenkinél ott van a marsallbot, mindenkinél ott van a lehetőség. Egyszerűen csak jó produkciók zseniálisnak tűnhetnek. Én azt tartom igazabbnak, ha valaki pontosan ebben a korban, az ember "Sturm és Drang" korszakában nem olyan magabiztos. Érdekes, hogy ebben a tekintetben egyezik a véleményem Szvjatoszlav Richterével. Richter egyszer kifejtette nekem, hogy ő azokat a művészeket szereti, akik nem bíznak annyira önmagukban, tehát időről időre komoly vizsgálatnak kell, hogy alávéssék magukat.

Te mikor érezted rá arra, hogy neked ezzel kell foglalkoznod?

Egészen kiskoromtól, már ötévesen elhatároztam, hogy én profeszionista módon fogom a zenét művelni. Anyira, hogy egész so-

káig Mozarttal tudathasadásig terjedő azonosulási vágyam volt, és évekig Mozartnak képzeltem magam. Persze Mozart az örök gyerek és valószínűleg mindig is a zenészgyerek példaképe marad.

- Hogyan telt a kamaszkorod?

Amikor én kamasz voltam - úgy a hatvanas évek közepén - nagyon nehéz idők voltak. Ebben az időszakban volt egy olyan mélypontom, amikor hajszálhíján abbahagytam a zongorázást. Ma már tudom, hogy ez törvényszerű volt, hiszen mélypontok nélkül nincsen ívelés sem. De akkor úgy éreztem, hogy ezt az egészet nem nekem találták ki, nevezetesen a zongorázást. Mint ahogy egy szobrász nekiáll egy kődarabnak és már látja előre a kőben a szobrot, ezzel szemben úgy nem láttam én a megoldásra váró feladatban az egyes elemeket. Ezt nekem meg kellett tanulnom, méghozzá fáradságos, komoly munkával. A zenével, a darabokkal szemben is volt ebből kifolyólag bizonyos ellenállásom. Nem engedtem, hogy bármi is a legmélyebb rétegekből a felszínre kerüljön. Ez a bizonytalanság csak akkor oldódott, amikor lassan kezdtek mutatkozni ennek a kitartó kemény munkának az eredményei.

Akkor viszont az új konfliktushelyzetet azt jelentette, hogy, amikor én még tulajdonképpen messze nem voltam készen arra, hogy bekerüljek a nemzetközi, de

akárcsak a hazai koncertéletbe, mégis bekerültem. Elindítottak egy versenyen, amin én nem akartam indulni, de odaparancsoltak szüleim és tanárain - és véletlenül az történt, hogy a versenyt megnyertem. Ez olyan lavinát indított el, amely majdnem agyonnyomott. Ez volt a második igen nagy mélypont az életemben.

Abba akartod hagyni a tanítást. Nem gondold, hogy azért sok olyan dolog van, amit átadhatnál a következő generációnak?

Azt hiszem, sokkal többet tudok nyújtani vagy átadni, ha játszom. Azonkívül úgy érzem, hogy mint ha régebben nagyobb, eredetibb szellemű, őszintébb lett volna az érdeklődés minden iránt. Valahogy a zene is elvesztette már azt a fontosságát, amit tíz évvel ezelőtt is bírt. Túl sok a produkció, a közepes előadás. A huszadik század nem kedvez a művészetnek, nincs az embereknek idejük arra, hogy elmerüljenek a dolgokban.

Téged mennyire befolyásol a többség véleménye, gondolkod itt például egy koncerten a közönségre?

Természetesen én is "viselkedem" a színpadon, tehát igyekszem, ha nem is a közönség kedvére, de mindenesetre nem ellenére tenni. Engem azonban elsősorban az érdekel, hogy az adott zenemű minél jobban szóljon meg. Nem játszom olyan műveket, amelyek pillanatnyilag nem érdekelnék. En

NUMISMATICA HUNGARICA

Postfach 73-0302 D - 6000 Frankfurt/M 71

Nagy nehézségek ellenére is megjelent a három beigért érme. Ezekből kettő politikai, egy kulturális jellegű. Az érme magyarázatát külön nyomtatványon adtuk ki, ezt minden érdeklődő megkaphatja. Készülőben van az ATTILA érme, az IGAZSÁGOT MAGYARORSZAGNAK érme és a MATYÁS KIRÁLY érme. Ermeinkkel emlékeztetjük a világot a magyarok történelmi és politikai problémáira.

1. "GLORIA VICTIS" érme.
50 mm 1000/1000 finom ezüstpáris, patinás felszínnel kb. 55 g a DM 165 -
38 mm 1000/1000 finom ezüstpáris, patinás felszínnel kb. 25 g a DM 105 -
50 mm bronzból aranyhoz hasonló fényezésű (tombak) a DM 50 -
38 mm bronzból aranyhoz hasonló fényezésű (tombak) a DM 35 -

Az érme megadott ára csekkel is fizethető. Az érme árában nincsen benne a postaszállítási költség, az alapárhoz hozzá kell adni tehát kb. 6.- Márkát. Megrendeléseket postafordulattal intézzük, külföldre repülőpostával. Bankszámlánk: 1) Frankfurter Sparkasse von 1882, Konto Nr. 337-9457, BLZ 500 502 01, D - 6000 Frankfurt, avagy Postgiri Fm, Nr. 5052 23-604, D - 6000 Frankfurt

3. "MAGYAR BÉKE" érme.
50 mm 1000/1000 finom ezüstpáris tükröfényes felszínnel kb. 45 g a DM 165 -
38 mm 1000/1000 finom ezüstpáris tükröfényes felszínnel kb. 25 g a DM 105 -
50 mm bronzból aranyhoz hasonló fényezésű (tombak) a DM 50 -
38 mm bronzból aranyhoz hasonló fényezésű (tombak) a DM 35 -

fiatalok találkoznak...

EUROPÁBAN

A Nyugati Magyar Ifjúság Fórum Hétvégi Találkozója

Amikor szélnek eresztettük az Ifjúsági Fórum megalakításának gondolatát, csupán elképzeléseinkkel és reményeinkkel voltunk tisztában. Csak sejtettük, de biztosan nem tudhattuk, hogy a fiatalok körében van-e egyáltalán szükség olyan fórumra, amely jellegében különbözik, de lényegében egy és ugyanazt a célt szolgálja, mint minden olyan nyugati magyar intézmény, amely foglalkozik a magyar fiatalok sajátos helyzetével.

Ennek az előrevetett lehetőségnek sejtéséből kiindulva, a bajorországi Kastlban, szeptember utolsó hétvégéjén, 52 résztvevő jelenlétében megtartottuk az első Nyugati Magyar Ifjúsági Fórum három napos hétvégi találkozóját. Programunkban helyet adtunk olyan magyar szervezetek bemutatásának, amelyekről tudtuk, hogy a számukra jellegzetes kereteken belül, mindent megtesznek annak érdekében, hogy szórványban élő magyarokat összetartsák, magyar-

ságtudatukat táplálják. Lehetőséget nyújtottunk arra, hogy a fiatalok beszámolhassanak eddigi tapasztalataikról, elképzeléseikről és igényeikről, amelyek segítségével nélkül képtelenség lenne célkitűzéseinket keresztülvinni. Bemutatásra került a Katolikus Magyar Értelmiségi Mozgalom (KMÉM), az Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem (EPMSZ), az Evangéliumi Magyar Ifjúsági Konferencia (EMIK), a Cserkészlet, a MOTOLLA, a Pendely Együtt, a Pünkösdi Táncbör és az Erdélyi Ifjúsági Szövetség. Nagy örömmünkre a Burg Kastl-i Magyar Gimnázium diákjai is meglátogattak bennünket, s kisebb noszogatók után, színes és átfogó képet nyújtottak az iskolában zajló életükről. Minden beszámolót élénk érdeklődés és eszmecsere követett, amiből arra lehetett következtetni, hogy

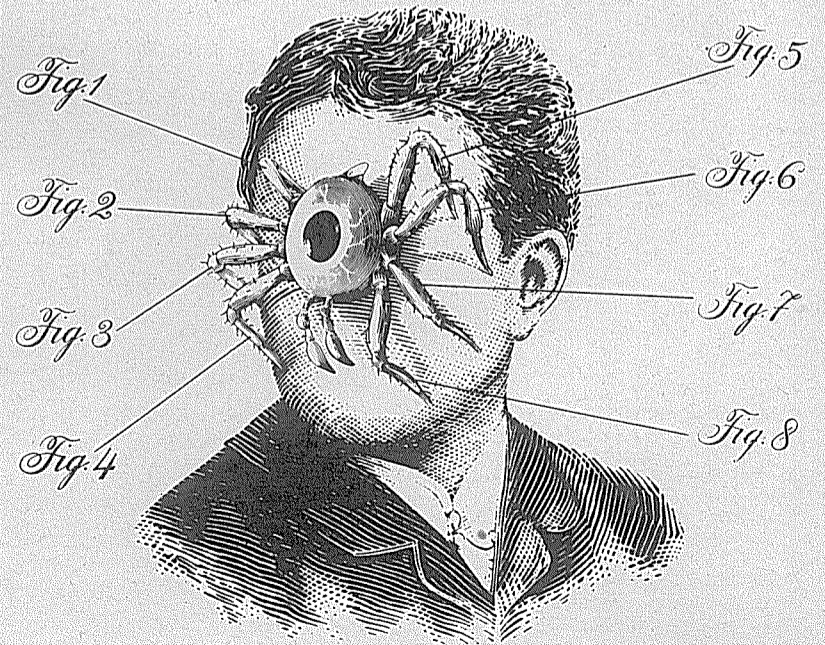
igény van, - csak a tartalmi és formai meghatározás az, ami jelen pillanatban hiányzik. Erre nem kellett sokat várakozni. Vasárnap délelőtt, pontosabban a MOTOLLA ismertetése után, az elképzelések konkrétummá váltak. Az Ifjúsági Fórumnak, éppúgy, mint a többi magyar intézménynek, szócsove van szüksége. Mi sem természetesebb tehát, mint, hogy az egyetlen újságot, amelyet külföldön született magyar fiatalok szerkesztenek, magunkévá tegyünk? A legtöbb fiatal beszámolójából a továbbiakban az is világossá vált, hogy van igény olyan fórumra, ahol a hangsúly azon van, hogy magyarok vagyunk, világnézeti, felekezeti és politikai megkülönböztetés nélkül, s hogy évente legalább egyszer eltölthessünk egy hétvégét, olyan baráti környezetben, ahol aktuális problémákat, társadalmi jelenségeket és magyar specifikus kérdéseket megtárgyalhatunk és átérzhetünk. Megszületett a jövő évi program vázlata. Szerintem nem kell kommentárt fűzni hozzá, hiszen a téma maga tükrözi és jellemzi a magyar fiatalok igényeit. A jövő évi program vázlat két előadást, vitacsoportokat és egy táncböröt foglal magába. Az egyik téma "A magyar fiatalok politikai tudata," a másik "Ifjúsági szubkultúrák". A célunk tehát az, hogy olyan bázist nyújtsunk magunknak és meglévő, vagy leendő gyermekeinknek, amely hozzájárul ahhoz, hogy ne fogyatékos emberekként nőjünk fel, hanem mint kiegyensúlyozott polgárai annak a társadalomnak,

amelyben élünk. Ennek egyik előfeltétele az, hogy ismerjük és tudatosítsuk kulturális és történelmi hátterünket és fejlesszük magyar nyelvismeretünket. Befejezésül szeretném idézni egyik kedves résztvevőnk: "Bízom abban, hogy a nemzedéki elszigeteltség nem jelent majd kirekesztettséget. Ehhez szükség van az idősebb generációk jóindulatára és a magunk józanságára."

Tiszai Klára

tulajdonképpen inkább egy jó zenei munkásnak érzem magam, aki elsősorban a zenét szolgálja, a zenéért él, dolgozik. Ugy is mondhatnám, hogy hiánypótló munkát végzek, tehát nagyon sok olyasmit játszom, amit senki más nem játszik. Sokszor előfordul az is, hogy egy bizonyos szerző kevésbé jó műve sokkal közelebb kerül hozzám, mint a többi darabja, amelyek esetleg tényleg remekművek.

Teri

Orosz István, rajz. KGY & MOTOLLA Studio gyűjteményéből

A magyar fiatalok jövőjéről elmélkedik a Katolikus Magyar Értelmiségi Mozgalom jövő évi harmincadik jubileumi kongresszusán. Ezért a rendezők közkeletű intéz- nek mind a Magyarországon, mind az ország határain kívül élő magyar fiatalokhoz.

E kérdések a hagyományos megszokott erkölcsi értékek és normák átértékelésére vonatkoznak. Nem feltétlenül generációs problémákat akarunk feszegetni, inkább azt szeretnénk tudni, hogyan vélekedik a magyar ifjúság azokról a hagyományos értékekről, amelyeket szinte az anyatejjel együtt szívott be, függetlenül attól, hogy ezeket az értékeket a környezet közvetítette-e a mai nemzedéknek.

Kérdésünk tehát az, mit ér manapság a becsület? mit ér manapság a hazaszeretet? mit ér manapság a hűség? mit ér manapság a hit? mit ér manapság az anyaság, apaság?

Válaszd ki a fenti öt kérdés közül azokat, amelyek számodra a legfontosabbak és fogalmazd meg álláspontodat. Ha nem szeretsz írni, hangszalagot is küldhetsz. Hogy jobban megértsük választodat, add meg életkorodat, nemedet, esetleg foglalkozásodat és minden- képp tájékoztass bennünket arról, hogy hol élsz.

☒ KMEM - 30. Jubileumi Kongresszus
c/o Collegium Hungaricum
Blijde Inkomstraat 18
B - 3000 Leuven

Irodalmi levelek, Köln-Budapest

Ezen a címen indított Farkas Péter és Petri György egy független szépirodalmi fórumot, amely szabálytalan időközönként jelenik meg 1988 január 1-től. Előkézsületben vannak Szász Béla, Konrád György, Szócs Géza, Petri György és Farkas Péter írásai.

☒ Irodalmi Levelek,
Rathenauplatz 35
D - 5000 Köln 1

létesül. Két MOTOLLA-szám megjelenése között kiadunk egy ismertetést aktuális magyar események, rendezvények, találkozók, fesztiválok pontos helyének és időpontjának megjelölésével.

Kérünk mindenkit, intézmények vezetőit és tagjait, magánembereket és találkozók szervezőit, időben értesítsék a MOTOLLA szerkesztőségét (Steinbach Tamás címén, Kunreuthstr. 32, D - 8000 München 60).

Az első MOTOLLA INFO SZOLGÁLAT november 30-án jelenik meg. Kérjük előfizetőinket és olvasóinkat, előre jelezzék igényüket. A szolgáltatás évi díját 6 DM (vagy ennek megfelelő összeg) kérjük a MOTOLLA valamelyik bankszámlájára átutalni, vagy bélyegek formájában elküldeni, az igénylés megjelölésével (MOTOLLA INFO SZOLGÁLAT).

Mini Táncház Brüsszelben

Brüsszelben több csoportosulás is foglalkozott a magyar néptáncal és -zenével, más népek táncai mellett. Kert Dániel kezdeményezése folytán hozzá csoportosultak azok, akik kizárólag a magyar néptáncal akartak foglalkozni. Alakította és vezeti az Aksák zenekart, és

havi két alkalommal "mini-tánc- házát" tart. "Grande táncház" november 28-án lesz. A táncokat Jean-Pierre Wauters tanítja. Kert Dániel
41 Rue de l'Enseignement 1000, Brüssel.
219 12 68

aranydíjas idézet:

"... az öregek állandóan arról beszélnek, hogy át kell adni a stafétabotot, de ha érte nyúlsz, akkorát csapnak a kezedre, hogy nem igaz..."

felszólalás az Ifjúsági Fórumon

OFFENLEGUNG

Az 1982-ben életbelépett osztrák sajtótörvény értelmében az alábbi nyilatkozatot tesszük közzé:

Offenlegung gemäß §25 Medien- gesetz
Medieninhaber: MICS (ungar. Jugendgruppe)

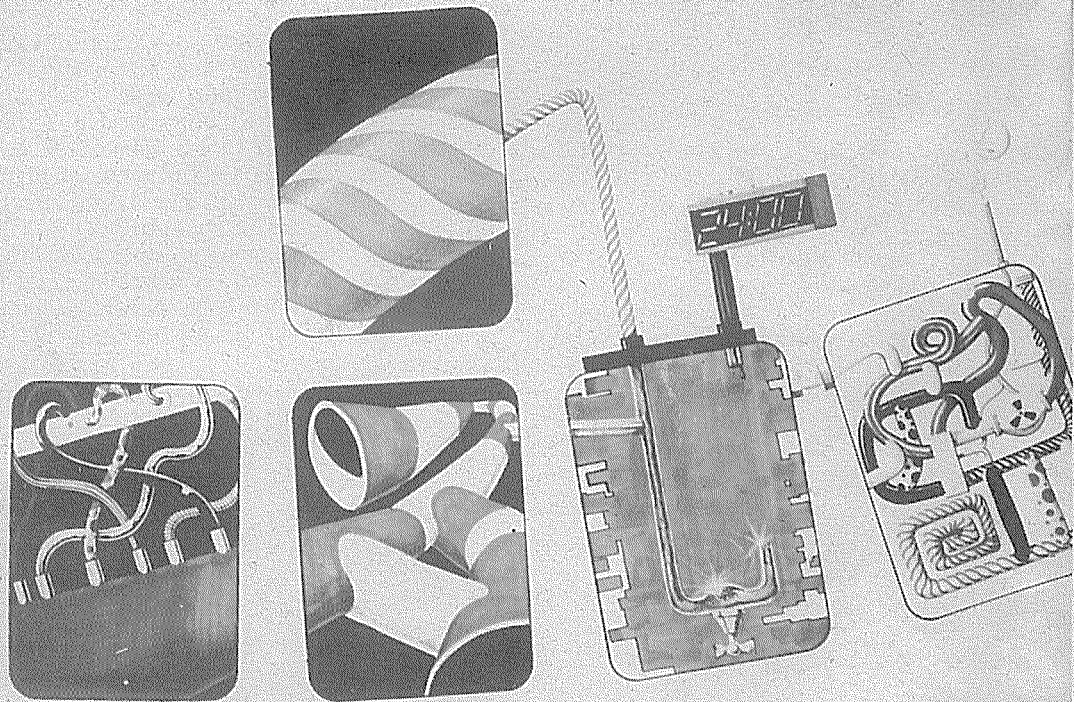
A-1060 Wien, Postfach 379
Vorstand: Árpád Krizsán, Paul Hochbaum, Csernay Jenő, Haas Krisztina, Zsolt Zimics

Grundlegende Richtung:

Die Zeitung vertritt die Idee der pluralistischen Demokratie. Das Ziel dieser Zeitung ist die Vermittlung von Informationen und Meinungen über Themen welche besonders ungarische Jugendliche interessieren. Dieses Forum soll ein Beitrag zur Verständigung innerhalb Europas sein.

Vagány

Horváth Krisztina részt vesz az "Operation Raleigh" című kanadai expedíciós vállalkozásban. A 21 éves lány - tagja a Magyar Cserkész Szövetségnek - egyike a 17 fiatalnak, akit a 4.000 tagú társaságból beválasztottak az expedícióba. Célja, hogy körülutazzák a világot azon az útvonalon, amelyen az XVI. században Sir Walter Raleigh, a nagy angol világjáró hajójával körülutazta a földet.

Zalder András, Kompozíció - tusrajz.

MOTOLLA

Felelős szerkesztők/verantwortliche Redakteure: Steinbach Tamás, Kunreuthstr. 32, D-8000 München 60.

Krizsán Árpád, c/o Hung. Human Rights Found., P.O.Box "J" Gracie Station, New York, N.Y., 10 028, USA

Szerkesztők/Redakteure: Svédország: Keresztesi György; Magyarország: Pesti Endre.

További munkatársak/weitere Mitarbeiter: Virágh Éva, Varga Judith

Terjesztők/Vertrieb: Németország és Ausztria a szerkesztők. Svájc: Huszár Sylvia, Stettbachstr. 129a, Ch-8051 Zürich; Svédország:

Keresztesi György, Beckombergv. 9-3201, S-161 53 Bromma; Szóllósi Antal Franciaország: Balaton, 12 Rue de la Grange Batelière, F-75009 Paris; Brazília: Gyurica Gábor, Av. Republica do Libano 372, cep: 04502 São Paulo. Terjesztés: előfizetőknek postán, valamint darab

árusítás.

Kiadó/Elgentümer und Herausgeber: MICS - Magyar Ifjúsági Csoport/Ungarische Jugend-Gruppe, Postfach 379, A-1060 Wien.

Árak/Preise: 1 évi előfizetés (4 sz.): Németország DM 8, Austria öS 60; más európai országok DM 10, tengerentúl US \$ 10. Egyenként:

DM 2, öS 15, fFr 8.50, sFr 2.50, sKr 8.50, US\$ 1.50.

Hirdetések a szerkesztőknel. Utánnymat: forrásjelöléssel (MOTOLLA - Európai Magyar Ifjúsági Lap) megengedve;

mutatványpéldányt kérünk a szerkesztőkhez. Olvasói leveleket a szerkesztők címére.

A névvel megjelölt cikkek nem egyeznek feltétlenül a szerkesztőség véleményével. Ezekért a szerzők felelnek. Kéziratokat nem őrünk és nem küldünk vissza.

Keresünk világszerte munkatársokat, terjesztőket, szerkesztőket.

események

ŐSZ '87-től

Az Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem kiadói estje, az EPMSz müncheni csoportjával közreműködve. Időpont: 1987 november.

Felvilágosítás:

KÖR c/o Ungarisches Institut: Clemensstr. 2
8000 München 40
Tel.: 089/34 81 71, 9-12 h.

Felelősek Vagyunk?

Őszi Találkozó Innsbruckban, október 30 - november 1, a KMEM és az Innsbrucki Magyar Egyetemisták és Akadémikusok Szövetsége rendezésében.

Haus der Begegnung
Tschurtschenthalerstr. 2a
A - 6020 Innsbruck
Tel.: 05222 / 27 869.

Jubileumi Táncház, a REZEDA-táncszervezet 5 éves működése alkalmából, a Cinege együttes közreműködésével.

október 31, 19.30 óra.

Evangelisch-reformierte Gemeinde, Comeniusstr. 37
Frankfurt - Bornheim

Felvilágosítás: Döry, 069/ 729 160, Szendey, 069/ 622 905.

MUZIKÁS-koncert Münchenben: október 31, Gasteig-Kulturzentrum. Pontos információ a napi sajtóból.

Bankösszeköttetések

Mailing/account adress: P.O.Box "J" Gracie Station, New York NY, 10028, Krizsán Árpád.
Account ű 0026 217 486.

Steiermärkische Sparkasse, Graz
MOTOLLA
Konto Nr.: 4000-601 536
BLZ: 20 815

Postgiroamt München
Steinbach Thomas
Konto Nr. 442289-803
BLZ: 700 100 80

Postcheckamt Zürich
Huszár Sylvia
Konto Nr. 80-166 182-3

Postgirot Sverige
Szóllósi Antal
Konto Nr. 7569 87-4

Azonkívül be lehet fizetni csekkkel, International money order-rel, személyesen a terjesztőknel, vagy levélben.

A MOTOLLA kapható a müncheni Hauptbahnhofban (Internationale Presse) és a bécsi Westbahnhof-on.

levél Amerikából

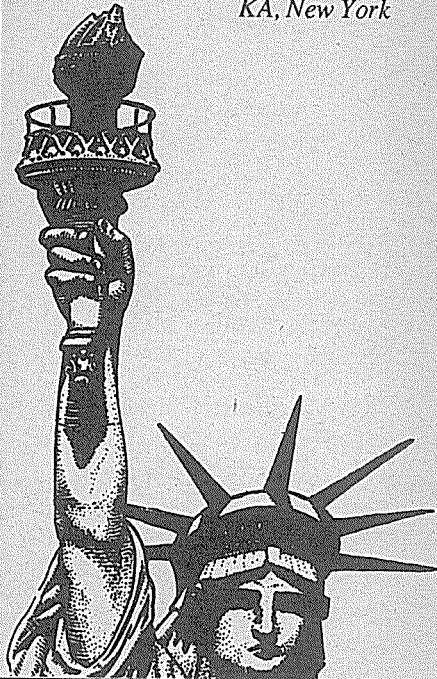
Olyanok az amerikai magyarok, mint Európában is, nem különböznek se színben se alkatban. De mégse olyanok, mint a régi jó Európában. Főleg a fiatalok mások. Ők is magyarul beszélnek - bár nagyon rácsájják a szájuk szélét - de mégiscsak magyarul, többé-kevésbé jól. Legelőször tudják, melyik földrészen kell keresni Magyarországot a térképen, legelőször meg is találják. Ami megkülönbözteti őket, az inkább az, hogy milyenek az elképzeléseik Magyarországról, Európáról, és az életéről. A különbségek a dolgok fontosságának a megítélésénél tűnnek fel leginkább.

Magyarország messze van, a legtöbb fiatalnak nem volt alkalma meglátogatni. Inkább csak elbeszélésekből ismerik. és a szülei által nyújtott képből, ami sokszor nem felel meg a valóságnak. Nincs elképzelésük arról, mi is foglalkoztatja a fiatalokat, akik nem Amerikában élnek. Többnyire ismeretlen számukra, hogy nem csak népi kultúra létezik. Nem beszélve a modern zenei, színházi és film életéről.

Az amerikai magyarok egyesületi összejövetelei hasonlóak az európaiakhoz: előadásokon, rendezvényeken alig látni fiatalokat. Az idősebbek megbeszélnek, de inkább megveszekszik igazukat nélkülük. Lenne sok érdekes program, vagy előadó, mint például Csoóri Sándor, aki jelenleg látogatóban Amerikában jár. De a legtöbb nem mennek el, mert nem felel meg a legkér, nincsenek tekintettel a fiatalok igényeire. Sokan egyáltalán nem tartanak kapcsolatot magyar körökkel. Egyik harmincéves, egy tipikus Yuppie, computerszakértő: "Nem bírom a modort és az energiapazarlást. Nem történik semmi eredményes munka, így inkább a karrierrel foglalkozom."

Az általánosítás nem lenne helyénvaló, ezek csak az első benyomások. Eddig nem volt észlelhető számomra az a mozgólódás, amit utóbbi időben Európában tapasztaltam. Azért is kaptam ezt a képet, mert alig ismerjük egymást, nem tudunk egymásról. Itt is van sok új és érdekes kezdeményezés. Találjunk megoldásokat arra, hogy tudnánk összedolgozni, megismerni egymást.

KÁ, New York

P.b.b. 8010 Graz

Imprimé à taxe réduite
50%